

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Henčekovej a členiek senátu JUDr. Eleny Kováčovej a JUDr. Soni Langovej, v právnej veci žalobcov: **1) M. K., 2) E. J., 3) V. R., 4) P. D., 5) A. S., 6) A. F., 7) Ing. J. Ď.**, všetci zastúpení advokátom Mgr. M. G., proti žalovanému: **MO SR**, (právny nástupca VVS) o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí žalovaného č.p OÚ-66-57-6/2006, č.p OÚ-66-59-6/2006, č.p OÚ-66-55-6/2006, č.p OÚ-66-61-6/2006, č.p OÚ-66-63-6/2006, č.p OÚ-66-60-6/2006, č.p OÚ-66-56-6/2006, všetky rozhodnutia zo dňa 31. marca 2006, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23 S 88/2006-71 zo dňa 23. augusta 2006, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23 S 88/2006-71 zo dňa 23. augusta 2006 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol žaloby žalobcov, ktorými žalovaný zamietol ich odvolania proti rozhodnutiam prvostupňového správneho orgánu – Územnej vojenskej správe Banská Bystrica, ktorými boli v súlade s § 126 písm. b) a podľa § 40 ods. 2 písm. b) zákona č. 312/2001 Z.z. o štátnej službe a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 312/2001 Z.z.“) odvolaní dňom 31. decembra 2005, t.j. skončený štátnozamestnanecký pomer služobným úradom.

Z odôvodnenia rozsudku vyplynulo, že medzi účastníkmi konania je sporné len či boli splnené zákonné podmienky na skončenie štátnozamestnaneckého pomeru

služobným úradom podľa § 40 ods. 2 písm. b) zákona č. 312/2001 Z.z. účinného do 31.05.2006 a či bol dodržaný aj postup podľa § 29 ods. 4 zákona č. 312/2001 Z.z. účinného do 31.05.2006. Žalobcovia nenamietali, že k zrušeniu ich štátnozamestnaneckých miest došlo v dôsledku zmien v organizačnej štruktúre služobného úradu, ale súhlasili s trvalým preložením v zmysle § 29 ods. 4 zákona č. 312/2001 Z.z. Konštatoval, že vedúci služobného úradu žalobcov nemal ponuku voľných štátnozamestnaneckých miest od Úradu pre štátnu službu, a preto nebolo v jeho možnostiach ponúknuť im iné štátnozamestnanecké miesto v inom služobnom úrade a podľa názoru súdu si takýmto postupom splnil povinnosť v zmysle § 29 ods. 4 na účel § 40 ods. 2 písm. b) zákona č. 312/2001 Z.z.

Súd sa nestotožnil s tvrdením, že je dôvodné použitie zákona č. 569/2005 Z.z. o alternatívnej službe v čase vojny a vojnovom stave, pretože tento zákon upravuje celkom iné právne vzťahy, ktoré nesúvisia s odvolaním žalobcov zo štátnej služby. V § 16 ods. 6 citovaného zákona (prechodné ustanovenia) je len pojmové nahradenie „civilná služba alternatívnou službou v čase vojny a vojnového stavu“.

Rovnako poukázal na skutočnosť, že napriek tomu, že § 118 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona o štátnej službe, vyplýva pre služobný úrad povinnosť vopred prerokovať s príslušným odborovým orgánom rozhodnutia vo veciach vzniku, zmien a skončenia štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním. Zákon o štátnej službe neobsahuje sankciu neplatenosti právneho úkonu pri nesplnení tejto povinnosti.

Taktiež podľa názoru krajského súdu žalobcom nebolo odopreté právo nazeráť do svojho osobného spisu, robenia výpisov, odpisov a fotokópií v zmysle § 52 ods. 1 písm. f) zákona o štátnej službe.

O trovách konania rozhodol podľa § 250k OSP tak, že neúspešným žalobcom ich náhradu nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podali včas odvolanie žalobcovia. Navrhli rozsudok krajského súdu zmeniť a zrušiť preskúmané rozhodnutia a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie. Namietali, že personálny rozkaz ministra obrany o organizačných zmenách nemohol byť vydaný v súlade s uznesením vlády SR č. 790/2005, resp. so zákonom o štátnom rozpočte na rok 2006, tak ako to má na mysli ustanovenie § 12 ods. 9 zákona č. 312/2001 Z.z. Rozkaz ministra obrany V 13/2005 je vydaný predčasne a teda v rozpore s citovaným ustanovením, nakoľko zmeny v systemizácii vykonáva Vláda SR, resp. podľa ods. 10 citovaného zákona správca rozpočtovej kapitoly až po tom, ako je schválený rozpočet na príslušný rozpočtový rok. Poukázali na to, že ustanovenie § 40 ods. 2 písm. b) zákona o štátnej službe v platnom znení jednoznačne ustanovovalo možnosť skončiť štátnozamestnanecký pomer z dôvodu zrušenia jeho zamestnaneckého miesta v systemizácii, ak štátny zamestnanec nesúhlasil s preložením podľa § 29 ods. 4 uvedeného zákona účinného do 31.05.2006. Zmena ustanovenia § 40 ods. 2 zákona o štátnej službe bola účinná až od 01.06.2006. Nesúhlasili s názorom krajského súdu, že ak služobný úrad nemá pre štátneho zamestnanca žiadnu prácu, nemôže svoju ponukovú povinnosť splniť. Ustanovenie

§ 29 ods. 4 je nutné vykladať v spojení s § 40 ods. 2 písm. b) zákona o štátnej službe účinného do 31. 05. 2006, ktorý možnosť skončenia štátnozamestnaneckého pomeru spája výlučne s nesúhlasom štátneho zamestnanca s trvalým preložením, a nie s nemožnosťou úradu trvalo preložiť štátneho zamestnanca v intenciách § 29 ods. 4 zákona.

Dôvodili tiež tým, že služobný úrad vopred neprerokoval s príslušným odborovým orgánom rozhodnutia vo veci skončenia štátnozamestnaneckých pomerov.

Namietali rozpor napadnutého prvostupňového rozhodnutia s ustanovením § 157 ods. 2 OSP, pretože krajský súd len stroho konštatoval, že pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu nezistil také vady konania, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutých rozhodnutí žalovaného.

Žalovaný navrhol rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť. Odvolacou námietkou podľa obsahu odvolania je zrejme, že ide o posúdenie splnenia ponukovej povinnosti na trvalé preloženie podľa vtedy účinného ustanovenia § 29 ods. 4 zákona č. 312/2001 Z.z. Výklad nutnej podmienky spočívajúcej v splnení ponukovej povinnosti na trvalé preloženie, bez ktorej by následok skončenia štátnozamestnaneckého pomeru nenastal, je akceptovateľný za situácie, že by služobný úrad disponoval voľným štátnozamestnaneckým miestom, spôsobilým na trvalé preloženie. Keďže služobný úrad nemal takéto voľné štátnozamestnanecké miesto, objektívne svoju ponukovú povinnosť nemohol splniť, neostávalo mu nič iné, ako uplatniť skončenie štátnozamestnaneckého pomeru podľa vtedy účinného § 40 ods. 2 písm. b) zákona č. 312/2001 Z.z. bez ohľadu na podmienku obmedzenia spočívajúcu v nesúhlase s trvalým preložením.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu na nariadenom pojednávaní (§ 214 ods. 1 OSP), oboznámil sa s doterajším priebehom konania vo veci, dôvodmi odvolania, vyjadrením žalovaného, a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov nie je dôvodné.

Rozsah preskúmania rozsudku krajského súdu je daný odvolaním žalobcov a to posúdenie, či boli splnené zákonné podmienky skončenia štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním podľa § 40 ods. 2 písm. b) zákona č. 312/2001 Z.z. účinného do 31.05.2006.

Podľa § 40 ods. 2 písm. b) po bodkočiarku uvedeného zákona v prípravnej štátnej službe, v stálej štátnej službe alebo dočasnej štátnej službe služobný úrad skončí štátnozamestnanecký pomer odvolaním aj z týchto dôvodov: zrušenie jeho štátnozamestnaneckého miesta v systematizácii, ak štátny zamestnanec, ktorého štátnozamestnanecké miesto bolo zrušené, nesúhlasí s trvalým preložením podľa § 29 ods. 4.

Podľa § 29 ods. 4 uvedeného zákona štátneho zamestnanca možno s jeho súhlasom trvale preložiť na vykonávanie štátnej služby v tom istom služobnom úrade do iného odboru štátnej služby, do iného služobného úradu toho istého odboru štátnej služby alebo do iného služobného úradu iného odboru štátnej služby a v tom istom odbore štátnej služby toho istého služobného úradu, ak sa zmení opis štátnozamestnaneckého miesta.

Zákon č. 312/2001 Z.z. účinný do 31.05.2006, lebo so žalobcami bol skončený štátnozamestnanecký pomer služobným úradom podľa § 40 ods. 2 písm. b) odvolaním, osobitne neupravoval postup služobného úradu, ak v prípade schválenej systematizácie štátnych zamestnancov došlo k zrušeniu štátnozamestnaneckého miesta a takýto štátny zamestnanec súhlasí s trvalým preložením, ale Úrad pre štátnu službu oznámi, že nemá voľné štátnozamestnanecké miesto. Na posúdenie, či služobný úrad si ponukovú povinnosť splnil aj vtedy, keď sám nemal voľné štátnozamestnanecké miesto, ani také mu nebolo oznámené kompetentným orgánom a štátny zamestnanec, ktorého miesto bolo zrušené riadne schválenou systematizáciou súhlasí s trvalým preložením, podľa názoru najvyššieho súdu treba vychádzať z logického a systematického výkladu zákona č. 312/2001 Z.z. účinného do 31.05.2006 a to predovšetkým, čo bolo predmetom úpravy zákona, aké úlohy má plniť Úrad pre štátnu službu (§ 6 zákon), aké sú povinnosti vedúceho úradu (§ 13 zákona), postup obsadzovania štátnozamestnaneckých miest a výberové konanie na voľné štátnozamestnanecké miesta (§ 15 zákona), zmenu štátnozamestnaneckého pomeru a rozsah pôsobnosti služobného úradu (§ 27 a nasl. zákona), dočasné preloženie a trvalé preloženie (§ 29 zákona), skončenie štátnozamestnaneckého pomeru služobným úradom (§ 40 zákona).

Možnosť skončenia štátnozamestnaneckého pomeru služobným úradom odvolaním podľa § 40 ods. 2 písm. b) zákona č. 312/2001 Z.z. účinného do 31.05.2006, akým spôsobom bol skončený štátnozamestnanecký pomer u všetkých žalobcov k 31.05.2005 vyžadoval splnenie tam uvedených podmienok a to zrušenie štátnozamestnaneckého miesta v systematizácii a nesúhlas štátneho zamestnanca s trvalým preložením podľa § 29 ods. 4 zákona, t.j. v obvode toho istého alebo iného služobného úradu. Podľa § 28 ods. 2 zákona č. 312/2001 Z.z. o trvalom preložení rozhoduje služobný úrad, do ktorého sa má štátny zamestnanec preložiť a to tak, že trvalé preloženie vykoná rozhodnutím vedúci úradu, v ktorom bude štátny zamestnanec vykonávať štátnu službu po dohode s vedúcim úradu, v ktorom štátny zamestnanec vykonáva štátnu službu. Teda k trvalému preloženiu zamestnanca môže dôjsť iba po dohode o trvalom preložení medzi vedúcimi služobných úradov, pričom k uzavretiu takejto dohody vedúcich služobných úradov nemožno žiadnym spôsobom prinútiť. Služobný úrad svoju ponukovú povinnosť voľného štátnozamestnaneckého miesta môže splniť len v rámci systematizácie svojho služobného úradu, za ktorý je vedúci úradu povinný podľa § 13 ods. 1 písm. a) zákona č. 312/2001 Z.z. sledovať, zabezpečiť a dodržiavať plnenie schválenej systematizácie. Z toho teda jednoznačne vyplýva, že trvalé preloženie do iného služobného úradu nespadá do pôsobnosti služobného úradu, v systematizácii ktorého bolo zrušené štátnozamestnanecké miesto.

Na to, aby štátny zamestnanec, ktorého štátnozamestnanecké miesto bolo zrušené v systematizácii mohol dôvodne vysloviť súhlas, resp. nesúhlas s trvalým preložením v zmysle § 29 ods. 4 zákona č. 312/2001 Z.z., muselo by najskôr existovať voľné štátnozamestnanecké miesto, či už na služobnom úrade kde bol, alebo inom služobnom úrade. Ak v danom čase nebolo voľné žiadne štátnozamestnanecké miesto v jeho služobnom úrade ani inom, nemohol objektívne služobný úrad si ponukovú povinnosť splniť. Podľa vtedy účinného ustanovenia § 13 ods. 1 písm. b) zákona č. 312/2001 Z.z. bol každý vedúci úradu povinný oznámiť Úradu pre štátnu službu obsadenie a uvoľnenie štátnozamestnaneckého miesta v služobnom úrade. Obsadzovanie voľného štátnozamestnaneckého miesta sa vykonalo na základe určenia vedúceho úradu a to zo štátnych zamestnancov alebo výberovým konaním (§ 15 ods. 1 zákona č. 312/2001 Z.z.). Výberové konanie sa začalo oznámením služobného úradu Úradu pre štátnu službu o uvoľnení štátnozamestnaneckého miesta a Úrad pre štátnu službu vyhlásil výberové konanie najmenej 3 týždne pred jeho začatím.

V danom prípade medzi účastníkmi nebolo sporné, že systematizácia štátnych zamestnancov v štátnej službe na rok 2006 v rozpočtovej kapitole Ministerstva obrany SR a v jej rámci v služobnom úrade Územnej vojenskej správy Banská Bystrica bola schválená uznesením Vlády SR č. 790 zo dňa 12. októbra 2005 s návrhom rozpočtu verejnej správy na roky 2006-2008 ako ani to, že k zrušeniu ich štátnozamestnaneckého miesta došlo v dôsledku zmien v organizačnej štruktúre služobného úradu. Sporným zostala iba otázka, či boli splnené zákonné podmienky pre skončenie štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním podľa § 40 ods. 2 písm. b) zákona č. 312/2001 Z.z., keď všetci žalobcovia pri personálnom pohovore po oboznámení, že služobný úrad nemá od Úradu pre štátnu službu ponuku voľných štátnozamestnaneckých miest v SR uviedli, že súhlasia s trvalým preložením podľa § 29 ods. 4 zákona č. 312/2001 Z.z.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s príslušnými administratívnymi spismi ako aj súdnym spisom dospel k tomuto právnomu záveru:

Podľa vtedy účinného § 13 ods. 1 písm. b) zákona č. 312/2001 Z.z. bol každý vedúci úradu povinný oznamovať Úradu pre štátnu službu obsadenie štátnozamestnaneckého miesta v služobnom úrade a uvoľnenie takéhoto miesta. Akým spôsobom sa obsadí voľné štátnozamestnanecké miesto patrilo do kompetencie vedúceho úradu. Keďže Úrad pre štátnu službu, ktorému boli vedúci úradov povinní oznamovať uvoľnené štátnozamestnanecké miesta nedal ponuku voľných štátnozamestnaneckých miest a ani sám služobný úrad voľné štátnozamestnanecké miesto nemal, podľa názoru súdu si splnil ponukovú povinnosť aj keď bola ponuka negatívna (ponúknuť konkrétne voľné štátnozamestnanecké miesto v SR nemohol lebo Úradom pre štátnu službu t.j. kompetentným orgánom mu oznámené nebolo, teda objektívne túto povinnosť splniť nemohol) a preto súhlas žalobcov s trvalým preložením nemôže byť súhlasom v zmysle § 29 ods. 4 zákona č. 312/2001 Z.z. (nebolo ponúknuté žiadne voľné štátnozamestnanecké miesto, preto nebol dôvod na súhlas ani nesúhlas, lebo súhlas bol daný k fiktívnemu štátnozamestnaneckému

miestu a trvalé preloženie by nebolo ani uskutočniteľné). Splnenie ponukovej povinnosti v zmysle § 29 ods. 4 zákona č. 312/2001 Z.z. nemožno vykladať bez zreteľa na ustanovenie upravujúce trvalé preloženie ako aj obsadzovanie voľného štátnozamestnaneckého miesta. Obsadzovanie voľného štátnozamestnaneckého miesta patrilo výlučne do kompetencie vedúceho úradu a teda mohol žalobcom ponúknuť iba voľné štátnozamestnanecké miesto vo svojom služobnom úrade. Ak by vedúci úradu aj mal vedomosti o voľnom štátnozamestnaneckom mieste v inom úrade, jeho ponuka na trvalé preradenie by nemohla byť v zmysle § 29 ods. 4 zákona č. 312/2001 Z.z., lebo trvalé preloženie do iného služobného úradu nespadá do jeho pôsobnosti, lebo o takomto trvalom preložení rozhoduje úrad, do ktorého sa má štátny zamestnanec preložiť.

Poukazovanie žalobcov, že ich súhlas s trvalým preložením k ešte neexistujúcemu štátnozamestnaneckému miestu (fiktívnemu) je nesplnenie zákonných podmienok pre skončenie štátnozamestnaneckého pomeru odvolaním podľa § 40 ods. 2 písm. b) zákona č. 312/2001 Z.z. je nesprávny a v rozpore s účelom a s logickým a systematickým výkladom ustanovení § 40 ods. 2 písm. b), § 29 ods. 4, § 28 ods. 2 zákona č. 312/2001 Z.z., ktoré na seba vzájomné nadväzujú, sú prepojené a nie je možné ich vykladať osobitne. Napokon takým výkladom ustanovenia § 29 ods. 4 ako uvádzajú žalobcovia by služobný úrad pre súhlas s trvalým preložením na fiktívne voľné štátnozamestnanecké miesto mohol štátny zamestnanec mariť skončenie s ním štátnozamestnaneckého pomeru podľa § 40 ods. 2 písm. b) zákona č. 312/2001 Z.z.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 219 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania súd rozhodol podľa § 246c v spojení s § 224 ods. 1 a § 250k ods. 1 O.s.p. a ich náhradu účastníkom nepriznal, lebo žalobcovia v konaní úspešní neboli a žalovaný zo zákona nemá právo na ich náhradu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 26. marca 2008

JUDr. Jana Henčeková, PhD., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová